

Alpské řeky 1993

Posledního července odjíždím spolu s 35 břeclavskými vodáky na alpské divoké řeky. V autobusu sedím s Mirkem Šebkem, železným mužem z Čebína. Vyrážíme směr Mikulov, Vídeň, Salzburg, ale v Poštovné Mirek zjišťuje, že si ve svém autě zapomněl pas. A tak se 5 km vracíme a postižený platí první pokutu do prasátka 5 šilinků. Platí zde pravidlo : každé opoždění, třeba i jedné sekundy nebo ztráta čehokoliv se platí. U řeky SALZACH sundáváme 3 rafty, několik gumáků Pálava a zbytek tvoří pevné kajaky. Sjíždíme řeku WW III v úseku Werfen - Bischofshofen asi 11 km. Je mokro, mlhavo, drobný déšť - nic moc. Končíme ve 20 hod. za deště před soutěskou WW V ! Rychle nakládáme lodě na vlek a u Eschenau stavíme stany. Ráno projíždíme Innsbruck, odbočujeme do Pitztalu a pokoušíme se o splutí PITZBACHU. Žel má málo vody, spokojíme se s prohlídkou fantastického údolí. Vracíme se do Imstu, u nádraží sundáváme lodě. Nějaký eisenboňák šermuje rukama a německy se nám snaží vysvětlit, že bez povolení a zaplacení sjíždět nelze. Velmi se nám hodí, že neumíme deutsch a sjíždíme část zvanou INNSTSCHLUCHT WW III. Přivolaný policajt chytí už jen našeho šéfa Háka. Ten se zdržel, když využil útulné a čisté nádražní toalety. Klidně a anglicky vysvětlil četníkovi i cholerickému nádražákovi, že je individuální turista a nás, co jsme odjeli, nezná a vůbec nikdy neviděl. Přistáváme v Hanningu, přesunujeme se do pískovny. U benzinky doplníme zásoby vody. Spíme na divoko pod širákem, vaří si každý sám. V 6 ráno přijíždí těžká technika a my, ležící na cestě, máme ve vteřině sbalené spacáky a rychle opouštíme „ útulný „ bivak. Splouváme REUTZBACH a jeden raft je píchlý. Přejíždíme přes Europabrücke Brenner průsmyk do Itálie kolem hradu Freuzenfeste. Jedeme první italskou řeku ISARCO WW III.-IV. Čistá, živá, studená voda bez překvapení. Následuje AHRNBACH - kaskády, přenášení, nádherná příroda, okolí, vesničky, v dáli svítí ledovec. Čeká nás nocleh na letišti v Cortině u Ampezzo. Překvapí nás liják, objevujeme prázdnou chatu Rocky Montan Rouge, která tu zůstala po filmařích. Na zemi rozbité sklo, ale střecha nad hlavou je lepší než mokrý stan. Karimatka a spacák a většina rychle uléhá. Jen Mirek svítí čelovkou, před spaním se musí učešat, stele si jak kvočna a staví si u hlavy panenky, co šustí šatečkami - bez svých šesti piv neusne. Probouzíme se do nádherného rána, vaříme, hlídač nám rozdává čokoládu! Jsme fascinováni okolními Dolomity. Vyjíždíme na paso Falzarego 2117 m. Rozhodujeme se kdo a kam. Nechávám se strhnout s chrty na Tofanu de Roses 3224 m - tenkrát můj výškový rekord. Chata Giusani 2600, balvany, sněhová pole. Pocit vítězství na vrcholu, viditelnost nádherná. Marmolada jako na dlani, Cinque torri a sjezdové tratě na dosah. Cestou dostávám hlad'ák, měl jsem jen tatrunku a lahev vody, kterou jsem na vrcholu dopil a zašrouboval. Při klesání se se vzrůstajícím tlakem tak zdeformovala, že jsem myslel, že mi ji někdo rozšlápl. Cesta zpět je nekonečná, chvíli si lehám, ale pak mi nohy nějak neběží. A tak za pozdní příchod asi 20 minut platím a rád 5 šilinků pokutu. Ale su šťastné. Naštěstí další den trávíme u moře poblíž Sistiany, někde mezi Udine a Terstem. U moře je horko. Hrajeme karty, šachy, volejbal. Já nemůžu chodit, tak mě donesou do kajaku a já si jen tak pádluju a očumuju nádherně opálené Italky, ležící na pláži jen tak. V 17 nastupujeme do busu, rozpáleného asi na 70° Celsia a vzhůru přes Goricu do Slovinska. Kraj krásný, upravený, ale chudší než Rakousko. Průsmykem Trugana Kluž na pevnost. Je opuštěná, vlhká, ztuhlá, raději volím širák. Ráno pozoruji jak mě kolem hlavy špacíruje malý štír. Nacházíme se v Triglaském národním parku. Jdeme na 61 m vysoký most přes KORITNICU. Pozorujem kaňon 500 m dlouhý a až 70 m vysoký. Řeku jedou jen pevné lodě. Nás ostatní čeká SOČA od soutoku s Koritnicou po soutěsku WW II.-IV. Nádherná, krásné počasí, okolní Julské Alpy, voda průzračná, ale výživná. Já, coby kapitán, mám posádku vycvičenou a mezi obřimi balvany proplouváme bez potíží. Jednou jsem sice při záklonu vykopl plavčici přede mnou až přes palubu, ale stačili jsme ji zachránit. Jindy jsme chtěli těsně líznout šutr na břehu, ale on nás otočil o 180 stupňů, takže jsem se ocitnul na místě hloupého háčka. Můj syn David, který se tím pádem dostal na místo kapitána, to zvládl bravurně. Aby to nevypadalo blbě, tak jsme volali „ mistři jezdí zadem „ a dělali jsme, že tak jsme to vlastně chtěli. Nocleh opět v pevnosti. Další den vodáci na kajacích jezdí soutěsku WW V.-VI. To pro mě není, tak se vydávám s pěšáky z Predelu na slovinský Materhorn - Mangert 2678 m. Cestou míváme salaš s prasaty, kuču, kde mají pivo za 16, polévku za 25 a pohled za 4 šilinky. Lezeme vzhůru - slovinská put - exponovaná, jištěná řetězy. Jdu s kamarádem Fčelou, který propásl Tofanu, ve stěně se však

chce vrátit. Přesvědčím ho, že na to má, že si musí věřit. Jak je na špici šťastný. Rychle vrcholová fotka a počasi se kvapem kazí. Honem zpět po italské puti, ta je našťěstí pohodlná. Letím dolů a bouřku s kroupami přečkám v kuči, Fčela se trochu opozdil a užil si krup. Kdybych byl škodolibý. řekl bych, že vypadá jak jelito - pot, krev a kroupy. Oba jsme zmožení a zkoušíme stopa. Asi čtvrté auto nás sveze na Predel a ušetří nám asi 8 km . Zaplat' pánbůh. Čekáme hodinu a půl na vodáky. Pokuta je nemine, tentokrát dávají celou láhev alkoholu. Přejíždíme hranice, italští celníci jsou při kontrole velmi nepříjemní. Tranzit do Rakouska směr Spittal k řece LIESER. Spíme pod mostem, vaříme až v 21.30 Za celý den dva suché krajíčky a tatranku. Cítím jak hubnu. Po bouřce má Lieser hodně vody. Splouváme od soutoku s MALTOU až po slalomovou trať WW IV. Pěkný nářez, válce, prahy, esíčko, velké balvany. Při průjezdu „žumpou“ jsem katapultován z kapitánského můstku až mezi háčky. Abych to zahrál do autu, tvrdím, že jsem šel na inspekci. Pro velký úspěch to jedeme po kratičkém obědu ještě jednou - noch einmal. Nocujeme u Hirschwangu. Na závěr 14 denního putování malý bombónek 8 km SCHWARZA WW III. Krásný kaňon, dvě esíčka, průlom. Na dolním klidnějším úseku vyhláší pořadatelé závod raftů o poslední tři piva. Ani na vteřinu nepochybovali, že budou jejich. Prohrát nemohou, to by bylo jako kdyby naši hokejisti prohráli třeba s Norskem. Šest nejsilnějších mladých junáků v čele s Hákem, Čárou, Tečkou odrazili v ostrém tempu. Dokonce i můj synek Broněk, vidíce pěnivý mok jako fatu morganu, pádloval dobrých 500 m jako o život, ale když viděl jak jsme my i šéfové zmizeli v zatáčce, vrátil se ke svému obvyklému - počkej - nechtěj ! Já vyburcoval celou posádku a i když jsem tomu moc nevěřil, zkoušel jsem nemožné. Všechny způsoby boje byly povoleny. A tak jsme ty chytráky jednou natlačili bokem ke skále až začala guma třením smrdět. Hned na to nám příroda postavila do cesty obří placák a my na něj lstivě posadili naše soupeře. Ti ještě v cíli nevěřičně kroutili hlavami. Naše hlavy však v záklonu polykaly lahodnou cenu za naše překvapivé vítězství. Hácci Radek a David včetně porcelánek Ireny a Magdy si ho po zásluze vychutnali. Šťastná bodka za vodáckým dobrodružstvím. Ještě rozbíjíme plné prasátko a za pokuty kupujeme tři flašky kořalky. Balíme a jedeme přes Vídeň, Mikulov do Břeclavi. Tak zase za rok AHOJ

Pedro